

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.474 van 12 juni 2003
in de zaak A. 122.272/VII-26.885**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indiase nationaliteit, op 10 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2002 tot uitsluiting van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 mei 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. DE PAEPE, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker heeft op 28 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie ingediend op grond van de artikelen 2, 1/ en 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. De Commissie voor regularisatie heeft op 27 juli 2000 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker:

1.3. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken verzoeker heeft uitgesloten van voornoemde wet. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De Minister van Binnenlandse zaken,

Gelet op de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, inzonderheid de artikelen 5 en 14;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Gelet op de regularisatieaanvraag ingediend op 28 januari 2000, door G. S., geboren op 28.04.1972, te Haryana, van Indiase nationaliteit, alias S., G.p (/28.04.1972), alias G. S. (/28.04.1972);

Overwegende dat betrokkene zijn regularisatieaanvraag heeft gemotiveerd op basis van criteria 1 en 4;

Overwegende dat de betrokkene op 04.05.1993 voor het eerst het land binnenkwam zonder geldige papieren en op 05.05.1993 het statuut van vluchteling aanvraag;

Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen hem op 19.12.1994 besloot niet als vluchteling te erkennen en dat hem op 13.05.1996 een Bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend;

Overwegende dat hij op 11.06.1996 om machtiging tot verblijf verzocht krachtens artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 en overwegende dat hem dit op 07.10.1996 werd geweigerd;

Overwegende dat hij op 17.07.1996 een schorsend beroep indiende bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen de weigering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen hem als vluchteling te erkennen en dat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen hem op 23.04.1998 definitief niet als vluchteling erkende;

Overwegende dat hij op 26.05.1998 opnieuw om machtiging tot verblijf verzocht krachtens artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan wederrechtelijke weerhouding met lichamelijke foltering en voor deze feiten op 27.06.2001 door het Hof van Beroep te Brussel werd veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf;

Overwegende dat de Veiligheid van de Staat hem het ondervoorzitterschap toedicht van de Sikh Youth Federation, een vereniging die in India verantwoordelijk is voor terreurdaden;

Overwegende dat hij door de Veiligheid van de Staat in verband wordt gebracht met criminele activiteiten, meer bepaald het vervalsen van documenten en mensenhandel;

Overwegende dat uit het voorgaande feit blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd;

Overwegende dat dienvolgens hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekent

Beslist:

- G., S., geboren op 28.04.1972, te Haryana, van Indiase nationaliteit, alias XXX, alias Guldeep Sing is uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en zal kunnen verwijderd worden van het Rijk (wanneer hij aan het gerecht heeft voldaan).".

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

" Eerste middel; schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoeker op 28 januari 2000 een aanvraag indiende voor de regularisatie van verblijf op basis van de artikel 2,1/ en 2,4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Dat verzoeker bij de behandeling van zijn regularisatieaanvraag niet mondeling werd gehoord. Dat door verweerder de hoorplicht en de rechten van verdediging geschonden worden, wanneer hij een negatieve beslissing aangaande verzoekers regularisatieaanvraag neemt zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen. Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Dat de uitsluitingsbeslissing dd. 17.04.2002 tot gevolg heeft dat verzoeker België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden. Dat verweerder bij de behandeling van verzoekers regularisatieaanvraag moet nagaan of verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd. Dat verzoekers derhalve bij de behandeling van zijn regularisatieaanvraag door verweerder mondeling dient te worden gehoord.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat hij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor zijn relaas uiteen te zetten.";

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat de Regularisatiewet van 22 december 1999 niet voorschrijft dat de aanvrager door de minister van Binnenlandse Zaken zelf wordt gehoord; dat het feit dat de aanvrager door de minister niet werd gehoord overigens niet betekent dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen; dat de bestreden beslissing op

determinerende wijze gesteund is op de veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel van 27 juni 2001 tot vier jaar gevangenisstraf wegens het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan wederrechtelijke weerhouding met lichamelijke foltering, waardoor verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en waardoor hij, aldus dezelfde beslissing, een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid; dat dit determinerend motief steun vindt in de stukken van het administratief dossier, die verzoeker kent en in ieder geval kon raadplegen; dat uit het middel nergens blijkt hoe het horen van de betrokkene in verband met de zorgvuldigheid van de feitenvinding, iets aan deze feitelijke vaststelling kan wijzigen of er verduidelijking in kan brengen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken terdege rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

" Tweede middel: schending van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome; van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991); van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen); van de artikelen 2,1/, 2,2/ en 2,4/, 5 en 14 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de ministeriële beslissing 17.04.2002 niet afdoende gemotiveerd is. Dat voormelde ministeriële beslissing steunt op de artikelen 5 en 14 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Dat voormelde ministeriële beslissing dd. 17.04.2002 gemotiveerd wordt door de overweging dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd omdat verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel op 27.06.2001 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en omdat hij door de Veiligheid van de Staat als ondervoorzitter wordt beschouwd van een vereniging die in India verantwoordelijk is voor terreurdaden en door voormelde dienst in verband wordt gebracht met criminele feiten. Dat verzoeker in eerste instantie laat opmerken dat maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidige gedrag van de betrokkene. Dat een veroordeling geen voldoende motivering is. Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, rec. 1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec.1974, p. 1337). Dat voormelde redenen geenszins aanwezig zijn. Dat bovendien uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken het begrip openbare orde en nationale veiligheid als volgt omschreef: "De begrippen openbare orde en nationale veiligheid kunnen per definitie niet nauwkeurig worden omschreven. De eventuele veroordelingen die de aanvragers hebben opgelopen, moeten individueel worden beoordeeld rekening houdend met de ernst en de frequentie ervan. De openbare orde zal worden ingeroepen in geval van veroordeling wegens het behoren tot terroristische organisatie, deelname

aan handel in verdovende middelen of herhaalde misdadigheid. De minister zal het gerechtelijk verleden van elke betrokkene natrekken en beoordelen" (cf. Rapport van de Commissie voor Binnenlandse Zaken, Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers, 22 november 1999, doc. 50 0234/005, p. 50, stuk 2).

Dat verweerder geenszins de enige veroordeling van verzoeker in 2001 individueel heeft beoordeeld "rekening houdend met de ernst en de frequentie ervan". Dat verweerder in zijn beslissing dd. 17.04.2002 het motief van openbare orde heeft ingeroepen in tegenstelling met zijn intentie dit pas te doen in geval van veroordeling "wegens het behoren tot terroristische organisatie, deelname aan handel in verdovende middelen of herhaalde misdadigheid" (cf. Stuk 9, p. 50). Dat verzoeker in geen geval reeds in België door een rechtbank werd veroordeeld wegens het behoren tot een terroristische organisatie of begaan van andere criminele activiteiten. Dat derhalve, gelet op voormelde rechtspraak en de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 22 december 1999 gelet op het feit dat een persoon onschuldig blijft totdat zijn schuld niet bewezen is, dient vastgesteld te worden dat de ministeriële beslissing dd. 17.04.2002 welke als schending van de openbare orde door het persoonlijk gedrag van verzoeker en als een gevaar voor het land enkel en alleen verwijst naar de correctionele veroordeling van verzoeker in 2001 en de verdachtmaking van criminele feiten -feiten waarvoor hij geenszins werd veroordeeld- door de Veiligheid van de Staat, niet afdoende gemotiveerd is. Dat verweerder geenszins aanduidt waarom verzoeker door de veroordeling in 2001 en door de verdachtmaking van criminele feiten vanwege de Veiligheid van de Staat de openbare orde zou geschaad hebben en een gevaar betekenen in het land. Dat verder verzoeker opmerkt dat de ministeriële beslissing dd. 17.04.2002 nergens motiveert waarom de motieven, welke verzoeker ter ondersteuning van zijn regularisatieaanvraag indiende, niet werden weerhouden.

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat verzoeker dd. 5.05.1993 in België het statuut van vluchteling aanvroeg. Dat pas op 23.04.1998, zijnde bijna 5 jaar na het indienen van de asielaanvraag, door de Vaste Beroepscommissie een definitieve beslissing aangaande zijn asielaanvraag werd genomen.

Dat derhalve verzoeker ressorteert onder het artikel 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk ("hetzij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van vier jaar").

Dat door verweerder in de bestreden beslissing dd. 17.04.2002 niet werd gemotiveerd waarom verzoekers regularisatieaanvraag dd. 28.01.2000 niet ressorteert onder het artikel 2, 1/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat in tweede instantie door verweerder geen enkel onderzoek en toetsing werd uitgevoerd naar verzoekers humanitaire redenen en ontwikkelde duurzame sociale bindingen in België. Verweerder laat na te antwoorden op verzoekers argumenten en bewijsstukken zoals aangetoond en neergelegd in/bij zijn regularisatieaanvragen. Dat de ministeriële beslissing dd. 17.04.2002 niet de feitelijke overwegingen vermeldt waarom verzoeker geen humanitaire redenen kan laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land heeft ontwikkeld en waarom hem geen definitieve regularisatie kan toegekend worden. Dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk zelfs blijkt dat de regularisatieaanvragen met de nodige soepelheid dienen behandeld te worden: "Voor de aanvragers die door hun verblijfsduur tussen de eerste en de vierde categorie vallen, zal hun situatie met voldoende soepelheid worden beoordeeld om ernstig onrechtvaardige situaties te vermijden. (cf. Parl. St. Kamer, 234/005, p. 13, stuk 2). Bovendien dient rekening te worden gehouden met de "concrete toestand van de vreemdelingen en dienen de humanitaire redenen geval per geval te worden beoordeeld" (cf. Parl. St. Kamer, 234/001, p.8 en 12, stuk 3). Dat de bestreden beslissing dd. 17.04.2002 niet afdoende gemotiveerd is.

Dat ten slotte dient vastgesteld te worden dat verweerder heeft nagelaten ambtshalve een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheid van terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst (cf. het artikel 2,2/ van de wet van 22 december

1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk). Dat verzoeker wil opmerken dat hij als gevolg van zijn politieke activiteiten in Punjab (India) heel wat moeilijkheden kende waardoor hij genoodzaakt was in 1993 zijn land te ontvluchten.

Om de massale schendingen van de mensenrechten, de vervolgingen, mishandelingen,... van politieke opposanten, de geloofwaardigheid van de niet-ophoudende verdwijningen van mensenrechtenactivisten in Punjab, de onwettige aanhoudingen en de onbestaande gerechtelijke bescherming in India aan te tonen verwijst verzoeker naar het rapport van het U.S. Department of State, India Country Report on Human Rights Practices, dd. 25.02.2000, 16 en 21-24 en de rapporten van Amnesty International, "India: a Vital opportunity to End Impunity in Punjab", dd. augustus 1999 en "India: State continues to obstruct justice in Punjab", dd. 27 april 2001. Uit deze rapporten blijkt dat de mensenrechtenschendingen in Punjab verre van beëindigd zijn (cf. http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/india.htm en <http://web.amnesty.org>).

Dat verzoeker opmerkt dat het niet erkend worden als vluchteling, in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet noodzakelijk inhoudt dat men veilig kan terugkeren naar het land van herkomst. Dat bovendien als verzoeker ondervoorzitter zou zijn van de "Sikh Youth Federation" - een functie welke de Veiligheid van de Staat verzoeker zou toedichten -, dan nog diende verweerder na te gaan wat de gevolgen zijn voor verzoeker van de uitsluitingsbeslissing dd. 17.04.2002. Dat immers, als gevolg van de uitsluitingsbeslissing, verzoeker het verblijf op het Belgische grondgebied wordt geweigerd waardoor hij zal worden teruggeleid naar zijn land van herkomst. Dat, ingeval verzoeker de ondervoorzitter zou zijn van de "Sikh Youth Federation" een terugleiding van verzoeker zeker en vast schending inhoudt van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, geschonden wordt. Artikel 3 stelt duidelijk dat "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat verzoeker verwijst naar voormelde mensenrechtenrapporten aangaande India en Punjab.

Dat verweerder onvoldoende onderzoek verrichtte naar de mogelijke gevolgen van zijn beslissing en derhalve de zorgvuldigheidsverplichting en het art. 3 EVRM schendde.";

2.2.2. Overwegende dat de aanvrager van een regularisatie op grond van artikel 5 van de Regularisatiewet van 22 december 1999 kan worden uitgesloten van de toepassing van de wet indien de Minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat de aanvrager een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid; dat deze vaststelling niet zonder meer steunt op verzoekers strafrechtelijke veroordeling; dat zo werd vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan wederrechtelijke weerhoudingen met lichamelijke foltering en hiervoor op 27 juni 2001 door het Hof van Beroep te Brussel werd veroordeeld, dat de Veiligheid van de Staat hem het voorzitterschap toedicht van de Sikh Youth Federation, een vereniging die in India verantwoordelijk is voor terreurdaden, en dat hij door de Veiligheid van de Staat in verband wordt gebracht met criminele activiteiten, meer bepaald het vervalsen van documenten en mensenhandel; dat de beslissing om verzoeker om redenen van openbare orde uit te sluiten van de toepassing van de Regularisatiewet, gelet op de ernst van deze feiten niet kennelijk onredelijk is; dat derhalve de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissing tot uitsluiting afdoende kon steunen op artikel 5 van de Regularisatiewet, zonder voordien na te gaan of verzoeker alsnog in aanmerking zou komen voor regularisatie overeenkomstig de ingeroepen criteria; dat, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, deze schending niet dienstig

kan worden ingeroepen aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.